

Rozhodnutie

Najvyšší súd Slovenskej republiky – odvolací disciplinárny súd zložený z predsedníčky senátu JUDr. Jany Bajánkovej a sudcov JUDr. Eleny Berthotyovej PhD., Prof. JUDr. Petra Blaha, CSc., JUDr. Borisa Minksa a JUDr. Vojtecha Lefflera v disciplinárnej veci vedenej proti JUDr. A [REDACTED] M [REDACTED], sudcovi Krajského súdu v B [REDACTED] B [REDACTED] na odvolanie S [REDACTED] Slovenskej republiky a sudcu proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky – prvostupňového disciplinárneho súdu z 29. marca 2006, sp. zn. 2 Ds 27/2004, takto

rozhodol:

Podľa § 131 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o sudcoch“) rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky – prvostupňového disciplinárneho súdu zo dňa 29. 3. 2006, sp. zn. 2 Ds 27/2004, zrušuje v napadnutej časti.

JUDr. A [REDACTED] M [REDACTED] nar. [REDACTED], sudca Krajského súdu v B [REDACTED] B [REDACTED] trvale bytom [REDACTED]

uznáva sa za vinného

zo závažného disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. v znení neskorších predpisov, ktorého sa dopustil tak, že

ako zákonný sudca Krajského súdu v B [REDACTED] B [REDACTED] v konkurznej veci úpadcu P [REDACTED] a. s. Ž [REDACTED] vedenej na Krajskom súde v B [REDACTED] B [REDACTED] pod sp. zn. 51-14 K 395/97, po tom, čo členovia veriteľského výboru K [REDACTED] spol. s r. o. B [REDACTED] a M [REDACTED] spol. s r. o. dňa 6. novembra 2002 vzniesli voči nemu námietku zaujatosti (§ 14 ods. 1 O. s. p.), ktorú dňa 8. novembra 2002 doplnili, nepostupoval v zmysle § 15 ods. 1 O. s. p., ani nepredložil vec na rozhodnutie Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (§ 16 ods. 1 O. s. p.) a napriek vznesenej námietke zaujatosti konal ďalej vo veci a robil závažné procesné úkony, ktoré nemali v zmysle § 15 ods. 1 O. s. p. povahu neodkladnosti, a to tým, že

- uznesením zo 14. novembra 2002 zbavil funkcie správcu konkurznej podstaty JUDr. I. K. a osobitného správcu JUDr. I. Č. a určil nového správcu JUDr. E. V.
- 4. decembra 2002 vykonal schôdzu veriteľov napriek tomu, že právny zástupca veriteľov Mgr. K., za veriteľov, ktorí vzniesli námietku zaujatosti, na námietke trval a až po vykonaní tohto konania znovu v zápisnici konštatoval, že spis predloží „príslušnému orgánu“,
- pričom ku dňu 10. januára 2003, kedy do spisu nahliadli členovia S. Slovenskej republiky JUDr. J. D. a JUDr. J. S., sa ako sudca nevyjadril k vznesenej námietke zaujatosti ani nepripravil predkladaciu správu pre Najvyšší súd Slovenskej republiky, vyjadrenie k námietke vyhotovil až 27. januára 2003,

a v dôsledku uvedených neoprávnene vykonávaných procesných úkonov nebol spis predložený Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky viac ako dva mesiace od vznesenia námietky zaujatosti,

t e d a

vedome porušil povinnosti sudcu rozhodovať nestranne a nezaujato.

Za toto závažné disciplinárne previnenie sa mu podľa § 117 ods. 5 písm. b/ zákona č. 385/2000 Z. z. v znení neskorších predpisov ukladá disciplinárne opatrenie **zníženie funkčného platu o 50 % na obdobie troch mesiacov.**

O d ô v o d n e n i e :

Najvyšší súd Slovenskej republiky – prvostupňový disciplinárny súd rozhodnutím z 29. marca 2006, sp. zn. 2 Ds 27/2004, uznal za vinného zo závažného disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. v znení neskorších predpisov sudcu Krajského súdu v B. B. JUDr. A. M., ktorého sa mal dopustiť tak, že ako zákonný sudca Krajského súdu v B. B. v konkurznej veci úpadcu P., a. s. Ž., vedenej na Krajskom súde v B. B. pod sp. zn. 51-14 K 395/97, po tom, čo členovia veriteľského výboru K. spol. s r. o. E. a M., spol. s r. o. dňa 6. novembra 2002 vzniesli voči nemu námietku zaujatosti (§ 14 ods. 1 O. s. p.), ktorú dňa 8. novembra 2002 doplnili, nepostupoval v zmysle § 15 ods. 1 O. s. p., ani nepredložil vec na rozhodnutie Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (§ 16 ods. 1 O. s. p.) a napriek vznesenej námietke zaujatosti konal ďalej vo veci a robil závažné

procesné úkony, ktoré nemali v zmysle § 15 ods. 1 O. s. p. povahu neodkladnosti, a to tým, že

- dňa 11. novembra 2002 vykonal prieskumné pojednávanie a schôdzu veriteľov, na ktorej po pripomenutí námietky zaujatosti voči jeho osobe v zápisnici konštatoval „že po vykonaní neodkladných úkonov predloží spis spolu s vyjadrením k obsahu námietky zaujatosti na rozhodnutie Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky“, ale i napriek tomu na tejto schôdzi stanovil termín ďalšej schôdze veriteľov na 4. decembra 2002, o čom vyhotovil uznesenie zo 14. novembra 2002, v ktorom stanovil konkrétny program,
- uznesením zo 14. novembra 2002 zbavil funkcie správcu konkurznej podstaty JUDr. I. K. a osobitného správcu JUDr. I. Č. a určil nového správcu JUDr. E. V.,
- 4. decembra 2002 vykonal prieskumné konanie a schôdzu veriteľov napriek tomu, že právny zástupca veriteľov Mgr. K. za veriteľov, ktorí vzniesli námietku zaujatosti, na námietke trval a až po vykonaní tohto konania znovu v zápisnici konštatoval, že spis predloží „príslušnému orgánu“,
- pričom ku dňu 10. januára 2003, kedy do spisu nahliadli členovia Súdnej rady Slovenskej republiky JUDr. J. D. a JUDr. J. S. sa ako sudca nevyjadril k vznesenej námietke zaujatosti ani nepripravil predkladaciu správu pre Najvyšší súd Slovenskej republiky, vyjadrenie k námietke vyhotovil až 27. januára 2003,

a v dôsledku uvedených neoprávnene vykonávaných procesných úkonov nebol spis predložený Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky viac ako dva mesiace od vznesenia námietky zaujatosti.

Za toto závažné disciplinárne previnenie mu podľa § 117 ods. 3 písm. b/ Zákona o sudcoch a prísediacich uložil disciplinárne opatrenie – preloženie na súd nižšieho stupňa. Súčasne sudcu oslobodil spod skutku, ktorého sa mal dopustiť vo veci konkurzu na majetok úpadcu P. s. š. p. v likvidácii B. B.

Proti tomuto rozhodnutiu v časti týkajúcej sa uznania viny a uloženia disciplinárneho opatrenia – preloženia na súd nižšieho stupňa podali odvolanie S. r. Slovenskej republiky a sudca JUDr. A. M.

S. r. Slovenskej republiky v odvolaní žiadala, aby odvolací disciplinárny súd podľa § 131 ods. 4 Zákona o sudcoch a prísediacich v rozhodnutí prvostupňového disciplinárneho súdu vo veci 2 Ds 27/2004 z 29. marca 2006 zrušil výrok o disciplinárnom opatrení spočívajúcom v preložení sudcu na súd nižšieho stupňa pre chybu vo výroku rozhodnutia, ako aj z dôvodu, že uložené disciplinárne opatrenie

je neprimerane mierne. S[red] r[red] žiadala, aby odvolací disciplinárny súd sám rozhodol o novom disciplinárnom opatrení, a to odvolaním z funkcie sudcu.

Podľa názoru S[red] Slovenskej republiky prvostupňový disciplinárny súd svoje rozhodnutie urobil v dôsledku nesprávneho právneho hodnotenia skutkového stavu. Súdna rada správanie sudcu JUDr. A[red] M[red] kvalifikovala ako závažné disciplinárne previnenie podľa § 116 ods. 2 Zákona o sudcoch a prísediacich. JUDr. M[red] svojím správaním porušil základné práva účastníka konania podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, zároveň porušil práva účastníka konania na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a súbežne s tým porušil aj právo účastníka konania priznané § 15 Občianskeho súdneho poriadku. S[red] r[red] vyčítala prvostupňovému disciplinárnemu súdu, že v správaní sudcu vzhladol iba porušenie čl. 6 ods. 1 Dohovoru, hoci sudca svojím správaním porušil viaceré články ústavy. Ak v disciplinárnom konaní prvostupňový súd prihliadol na poľahčujúce okolnosti, bol povinný prihliadnúť aj na priťažujúce okolnosti, ktorými práve podľa názoru súdnej rady malo byť porušenie článkov Ústavy a Dohovoru. Tým, že disciplinárny súd prvého stupňa zisťoval poľahčujúce okolnosti a priznal im právny význam, ale vôbec sa nezaoberal otázkou, či vo veci nenastali priťažujúce okolnosti, disciplinárny súd porušil zásadu spravodlivej rovnováhy, ktorá je nevyhnutným atribútom spravodlivého procesu v právnom štáte.

Sudca v podanom odvolaní označil prvostupňové rozhodnutie za zmätočné pričom vyčítal v odvolaní aj nesprávne právne posúdenie veci a nedostatočné zistenie skutkového stavu.

Z vykonaného dokazovania podľa názoru sudcu vôbec nie je zistiteľné kedy a akým spôsobom mal postupovať v rozpore s povinnosťou konať nestranne a nezaujato, ktoré okolnosti z hľadiska postihu podľa § 116 ods. 2 Zákona o sudcoch a prísediacich musia byť naplnené. V prípade konkurzu postupoval spôsobom, ktorý bol odôvodnený jeho právnym názorom a ktorý mal oporu v ustanoveniach Zákona o konkurze a vyrovnaní a Občianskeho súdneho poriadku. Tento postup podľa neho neznamenal pre žiadnu zo strán v konaní ujmu na právach a právom chránených záujmov. Svoje konanie označil za výkon rozhodovacích právomocí, za ktorý v čase namietaného konania nebolo možné sudcu disciplinárne postihnúť.

V odvolaní sudca poukázal na legislatívny vývoj Zákona o konkurze a vyrovnaní, konkrétne na novelizáciu tohto zákona uskutočnenú zákonom č. 411/2004 Z. z., t. j. na to, že zákon sudcovi uložil povinnosť pokračovať v zvolanej schôdzi veriteľov, prípadne zvolanú schôdzu uskutočniť aj v prípade, ak bola proti nemu medzitým vznesená námietka zaujatosti. Na túto skutočnosť disciplinárny súd neprihliadol. Podľa jeho názoru bolo namieste aplikovať analogicky ustanovenie § 16 ods. 1 Tr. por. (zákona č. 141/1960 Zb.), t. j., že sudca by v súčasnosti nemohol byť postihnutý za to, že po vznesenej námietke zaujatosti uskutočnil schôdzu veriteľov. Nesúhlasí ani s názorom prvostupňového disciplinárneho súdu, pokiaľ tento úkony

sudcu uvedené v návrhu na začatie disciplinárneho konania nepovažoval za výkon neodkladných úkonov.

Žiadal, aby odvolací disciplinárny súd rozhodnutie v napadnutej časti zrušil a v plnom rozsahu ho oslobodil.

K odvolaniu súdnej rady sa písomne vyjadril sudca. Odvolanie proti rozhodnutiu podala podľa jeho názoru osoba, ktorá na to nemala oprávnenie, t. j. že zástupca S. Slovenskej republiky nemal mandát na podanie odvolania. Vo vyjadrení spochybnil aj odvolací návrh súdnej rady spočívajúci v jej návrhu na uloženie disciplinárneho opatrenia. Podľa ustanovenia § 117 v znení platnom v čase údajného spáchania disciplinárneho previnenia mohol disciplinárny súd uložiť disciplinárne opatrenie – odvolanie z funkcie sudcu len za závažné disciplinárne previnenie alebo za priestupok, ktorý má súčasne povahu závažného disciplinárneho previnenia, ktoré nie sú zlučiteľné s výkonom funkcie sudcu (§ 117 ods. 4).

Odvolací disciplinárny súd, na základe podaných odvolaní, preskúmal podľa § 131 ods. 3 Zákona o sudcoch a prísediacich rozhodnutie prvostupňového disciplinárneho súdu v napadnutej časti, ako i konanie, ktoré tomuto rozhodnutiu predchádzalo a zistil, že odvolacím návrhom sudcu, ale aj S. Slovenskej republiky nie je možné vyhovieť.

Predovšetkým je potrebné konštatovať, že odvolací disciplinárny súd nemal žiadne pochybnosti o tom, že by odvolanie bolo podané neoprávnenou osobou. JUDr. J. zastupoval S. Slovenskej republiky na základe poverenia, ktoré mu bolo dané uznesením rady, a to na celé konanie, t. j. až do vydania právoplatného rozhodnutia.

Odvolací disciplinárny súd dospel k názoru, že prvostupňový disciplinárny súd náležite zistil skutkový stav a na jeho základe aj správne rozhodol, ak sudcu JUDr. A. M. uznal vinného zo závažného disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 2 Zákona o sudcoch a prísediacich v znení platnom v čase spáchania inkriminovaných skutkov.

Odvolací disciplinárny súd upravil skutok tak, aby zodpovedal skutočnému stavu vecí na základe vykonaného dokazovania s tým, že zo skutku ustáleného v napadnutom rozhodnutí vypustil tzv. čiastkové úkony sudcu, ktoré považoval za bezodkladné (schôdza veriteľov uskutočnená 11. 11. 2002), resp. sa nestali (vykonanie prieskumného konania zo dňa 4. 12. 2002). Naproti tomu ponechal v skutku tie úkony sudcu, ktoré podľa názoru odvolacieho disciplinárneho súdu nemajú charakter bezodkladného úkonu (uznesenie zo dňa 14. 11. 2002, vykonanie schôdzy veriteľov zo dňa 4. 12. 2002) a navyše nie sú ani pokryté obsahom novelizovaného Zákona o konkurze a vyrovnaní (§ 10 ods. 10), na ktorý poukázal sudca v odvolaní.

